

**UCHWAŁA NR XXVIII/240/13
RADY MIEJSKIEJ W GRODKOWIE**

z dnia 11 marca 2013 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargi na uchwałę
Nr XXXV/376/2006 Rady Miejskiej w Grodkowie z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu
zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości Gminy Grodków**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) Rada Miejska w Grodkowie uchwała, co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargę Pana Wojciecha Osadcuka – reprezentowanego przez radcę prawnego Pana Norberta Klimas, która wpłynęła do Urzędu Miejskiego w Grodkowie dnia 12 lutego 2013r. na uchwałę Nr XXXV/376/2006 Rady Miejskiej w Grodkowie z dnia 27 września 2006r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości gminy Grodków oraz odpowiedź na skargę stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Grodkowie z możliwością udzielenia pełnomocnictwa radcy prawnemu.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Dariusz Gajewski

Grodków, dnia 11 marca 2013 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Opolu
ul. Kośnego 70
45-372 Opole**

Skarżący: Wojciech Osadcuk
zam. Wierzbnik 12, 49-200 Grodków
reprezentowany przez:
radcę prawnego Norberta Klimas
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Kościuszki 13/8, 45-062 Opole

Strona przeciwna: Rada Miejska w Grodkowie
ul. Warszawska 29, 49-200 Grodków

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1270, z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) Rada Miejska w Grodkowie przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią skargę, która wpłynęła do Urzędu Miejskiego w Grodkowie dnia 12 lutego 2013 r. wniesioną przez Pana Wojciecha Osadcuka reprezentowanego przez radcę prawnego Norberta Klimas na uchwałę Nr XXXV/376/2006 Rady Miejskiej w Grodkowie z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości gminy Grodków,

wnosząc o:

- 1) oddalenie skargi,
- 2) zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Grodkowie w dniu 27 września 2006 r. podjęła uchwałę Nr XXXV/376/2006 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości gminy Grodków. Plan został opracowany dla 16 miejscowości (tereny zainwestowane wsi i niezainwestowane – w granicach administracyjnych wsi).

Skarżący w dniu 3 stycznia 2013 r. wniósł wezwanie do usunięcia naruszenia jego praw i uprawnień powstałych wskutek podjęcia przez Radę Miejską w Grodkowie uchwały Nr XXXV/376/2006 z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości gminy Grodków.

Uchwałą z dnia 6 lutego 2013r. Nr XXVI/223/13 Rada Miejska w Grodkowie odmówiła uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 21 grudnia 2012 r. złożonego przez Pana Wojciecha Osadcuka – reprezentowanego przez radcę prawnego Pana Norberta Klimas.

W dniu 12 lutego 2013 r. Skarżący wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Grodkowie Nr XXXV/376/2006 z dnia 27 września 2006 r., wnosząc o stwierdzenie jej nieważności.

Zaskarżonej uchwale zarzucił m.in.:

- 1) naruszenie art. 20 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 4 w zw. z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej: u.o.p.i z.p.) – w zakresie w jakim Organ nie uwzględnił postanowień studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w trakcie sporządzania inkryminowanego planu zagospodarowania przestrzennego gminy,
- 2) naruszenie art. 14 ust. 1 u.o.p.i z.p. – w zakresie w jakim uchwała o przystąpieniu do sporządzenia planu winna określać granice planu (opis słowny oraz wskazanie granic w załączniku graficznym),
- 3) naruszenie art. 20 ust. 1 u.o.p.i z.p. – w zakresie w jakim organ nie stwierdził zgodności projektu planu ze studium przed jego uchwaleniem,
- 4) naruszenie art. 14 ust. 3 u.o.p.i z.p. – w zakresie w jakim organ nie objął planem całego obszaru studium,
- 5) naruszenie art. 15 ust. 2 u.o.p.i z.p – w zakresie w jakim plan nie zawiera obowiązkowych informacji, nie określa parametrów działek uzyskanych w wyniku scalenia i podziału nieruchomości w szczególności minimalnych i maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego,

- 6) naruszenie art. 16 ust. 1 u.o.p.i z.p. w zw. z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 26 sierpnia 2003 r. (dalej: rozporządzenie) – w zakresie zastosowania skali mapy stanowiącej załącznik do planu w skali 1:2000 oraz 1:5000 oraz w zakresie w jakim nie wskazano, iż zastosowanie nienormatywnej skali podyktowane było szczególnie uzasadnionymi okolicznościami oraz nie wykorzystanie przy sporządzaniu mapki stanowiącej załącznik do planu, kopii map zasadniczych czy też map katastralnych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym,
- 7) naruszenie § 3 pkt 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie w jakim plan w sposób nieprecyzyjny opisuje granice projektowanego planu,
- 8) naruszenie § 9 pkt 1 i 2 powyższego rozporządzenia w zakresie w jakim w projekcie rysunku planu miejscowego zastosowano inne oznaczenia graficzne barwne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, aniżeli należy stosować w projekcie rysunku planu miejscowego zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia, zastosowano inne oznaczenie graficzne dotyczące granic i linii regulujących oraz elementów zagospodarowania przestrzennego aniżeli określone w Polskiej Normie PN-B-01027 z dnia 11 lipca 2002 r.,
- 9) naruszenie § 10 pkt 1 i 2 powyższego rozporządzenia w zakresie w jakim materiały planistyczne, sporządzone na potrzeby projektu planu miejscowego, nie były aktualne na dzień przekazania tego projektu do opiniowania i uzgodnienia,
- 10) naruszenie art. 15 ust. 1 u.o.p.i z.p. w zw. z art. 14 ust. 8 u.o.p.i z.p. w zw. z uchwałą Sejmiku Województwa Opolskiego Nr XLVIII/505/2010 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla województwa opolskiego – w zakresie w jakim ww. plan zagospodarowania przestrzennego dla województwa opolskiego zakazuje lokalizowania elektrowni wiatrowych na obszarze objętym inkryminowaną uchwałą, jak i w zakresie w jakim plan pozostaje w sprzeczności co do wskazania w uchwale Nr XLVIII/505/2010 odległości od najbliższych zabudowań,
- 11) naruszenie art. 17 pkt 5 w zw. z art. 37 ust. 11 u.o.p.i z.p. w zakresie w jakim prognoza skutków finansowych uchwalenia planu sporządzona została przez osobę nie będącą rzeczoznawcą majątkowym,
- 12) naruszenie art. 61 ust. 1 pkt 4 u.o.p.i z.p. w zw. z art. 17 pkt 6c u.o.p.i z.p. – w zakresie w jakim organ nie pozyskał zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne uznając, a to pomimo, iż grunty na których zgodnie z załącznikiem

graficznym dopuszczono lokalizację elektrowni wiatrowych obejmują powierzchnie przekraczającą 0,5 ha,

13) naruszenie art. 41 ust. 2 ustawy o ochronie środowiska (obecnie art. 51 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko) w zakresie w jakim przedstawiony dokument nie zawiera rzetelnego opisu szaty roślinnej i informacji ilościowych, rzetelnej inwentaryzacji świata zwierzęcego oraz oddziaływania farm wiatrowych na tereny położone poza granicami planu,

14) naruszenie § 12 pkt 19 powyższego rozporządzenia w zakresie w jakim dokumentacja prac planistycznych nie zawiera uchwały o uchwaleniu planu wraz z załącznikami i uzasadnieniem.

Ustosunkowując się do zarzutów wskazanych w skardze w pierwszej kolejności wskazać należy, iż złożenie skargi w zakresie przedstawionych zarzutów było przedwczesne, albowiem skarga nie dotyczy odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a przedstawione zarzuty nie były uprzednio przedstawione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa zaskarżonej uchwały.

Obecnie odpowiadając na przedmiotową skargę na uchwałę Nr XXXV/376/2006 Rady Miejskiej w Grodkowie z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości gminy Grodków należy w pełni podtrzymać dotychczas przedstawioną argumentację w uchwale z dnia 6 lutego 2013r. Nr XXVI/223/13 oraz odnieść się do przedstawionych w skardze nowych zarzutów:

Naruszenie art. 20 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 4 w zw. z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, z późn. zm.) (dalej: u.o.p.i z.p.) nie miało miejsca ponieważ w momencie uchwalania planu nie była planowana budowa jakichkolwiek elektrowni wiatrowych, obowiązujące zaś Studium nie zawierało zakazów w zakresie lokalizowania inwestycji: elektrowni wiatrowej, zgodność ta została zbadana w związku z dopuszczeniem urządzeń infrastruktury technicznej, jakimi niezaprzeczalnie są urządzenia do wytwarzania i przesyłu energii elektrycznej.

W pojęciu infrastruktury technicznej mieści się infrastruktura energetyczna, gdyż pojęcie infrastruktury technicznej jest pojęciem szerszym. Infrastruktura techniczna - to urządzenia, sieci przesyłowe i związane z nimi obiekty świadczące niezbędne i podstawowe usługi dla określonej jednostki przestrzenno-gospodarczej, w zakresie energetyki, dostarczania ciepła, wody, usuwania ścieków i odpadów, transportu, teletechniki itp. (zob. Popularna

Encyklopedia Powszechna t. VII, str. 238, Kraków 1995). Jak wskazał też, powołując się m.in. na tą definicję, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w wyroku z dnia 22 października 2009 r. II SA/Op 520/2008 wiatrak - elektrownia wiatrowa „*pozostaje obiektem z zakresu infrastruktury technicznej, bowiem stanowi funkcjonalną całość z urządzeniami i sieciami przesyłowymi, tj. umożliwiającymi przemieszczanie energii oraz realizowanie celu nie tylko nadrzędnego, ale również stworzenie warunków do należytego funkcjonowania i rozwoju oraz warunków życia ludności, także społeczności lokalnej. System energetyczny (wytwarzanie, przesył i magazynowanie) jest składnikiem ogólnego systemu infrastruktury technicznej. Nie można zanegować, że wiatrak, jako obiekt jest niezbędny do świadczenia dostarczania energii elektrycznej, koniecznej do funkcjonowania społeczności, także wiejskiej, w tym do produkcji rolnej i hodowlanej*”. Zatem zapisy, dotyczące uwarunkowań lokalizacji elektrowni wiatrowych, mogły zostać zawarte w „*infrastrukturze technicznej*”.

Za konieczne należy w tym miejscu również uznać wskazanie na zmianę przepisu art. 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dokonaną przez ustawę z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2010 r. Nr 155, poz. 1043) z dniem 25 września 2010 r. Zmiana ta polegała na dodaniu po artykule 10 ust. 2, ustępu 2a zgodnie, z którym jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenia obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie. Ustawa ta dodała również do art. 15 ust. 3 po pkt 3 - punkt 3a, stosownie do którego, w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb: granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu terenu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Zatem ustawodawca powyższą ustawą zmieniającą, nałożył obowiązek ustalania w Studium obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł oraz określania ich, w zależności od potrzeb, w planie miejscowym. Czego wcześniejsza regulacja prawna nie przewidywała. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 tej ustawy, obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy studia i plany zachowują moc. Okoliczność ta nie może pozostać obojętna dla dokonywanej w niniejszej sprawie oceny. Powyższe stanowisko zaprezentował Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 28 października 2011 r. sygn. akt II SA/Gd 475/11.

Naruszenie art. 20 ust. 1 u.o.p.i z.p. - w zakresie w jakim Organ nie stwierdził zgodności projektu planu ze Studium przed jego uchwaleniem jest zarzutem bezpodstawnym, ponieważ stwierdzenie zgodności zostało określone w preambule uchwały poprzez zbadanie przez Radę Miejską w Grodkowie zgodności planu ze Studium. Rzeczą oczywistą jest, że Rada zbadała zgodność i tym samym wskazała na „stwierdzenie” zaakceptowania zgodności planu ze Studium.

W przypadku stwierdzenia przez radnych uchybień w zgodności planu ze Studium, plan w takiej wersji nie zostałby uchwalony.

W orzecznictwie podkreśla się, że studium jest aktem kierunkowym wskazującym jedynie na kierunki zagospodarowania przestrzennego o dużym stopniu ogólności. Studium wiąże organ planistyczny co do ogólnych wytycznych, założeń polityki przestrzennej gminy i właśnie w tym kontekście postanowienia planu muszą być zgodne z założeniami studium. Jednakże stanowisko powyższe może mieć zastosowanie tylko w takim zakresie, w jakim ustalenia studium w istocie zawierają ogólne wytyczne i założenia polityki przestrzennej gminy. Tym samym stopień związania miejscowego planu ustaleniami studium jest uzależniony od szczegółowości zapisów studium, co oznacza, że związanie to może być silniejsze lub słabsze, a stopień szczegółowości studium zależy od woli organu, który może określić przeznaczenie poszczególnych obszarów.

Zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym projekt planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu i uzyskał niezbędne opinie i uzgodnienia, a Burmistrz Grodkowa rozpatrzył wszystkie złożone wnioski. Zaskarżona uchwała została przekazana wraz z dokumentacją prac planistycznych dla Wojewody Opolskiego, który po sprawdzeniu zgodności z prawem skierował ją do publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego. Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego z dnia 18 grudnia 2006 r. Nr 92, poz. 2727.

Zarzut naruszenia art. 14 ust. 3 u.o.p.i z.p.- w zakresie w jakim Organ nie objął planem całego obszaru studium należy uznać za bezzasadny i niezrozumiały, tym bardziej, że jego podstawa nie została uzasadniona w samej treści skargi.

Ustawa zastrzega w art. 14 ust. 3, że plan miejscowy, w wyniku którego następuje zmiana przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, sporządza się dla całego obszaru wyznaczonego w studium. *Ratio legis* tego przepisu wiąże się zapewne ze skoordynowaniem działań gminy zmierzających do zmiany przeznaczenia terenów z orzeczeniem właściwego organu w sprawie zgody na zmianę przeznaczenia, o którym mowa

w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Należy zaznaczyć, że ze względów praktycznych nie może być mowy o objęciu jednym planem wszystkich obszarów przewidzianych w studium do zmiany przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Również wymóg objęcia planem całego obszaru może stwarzać utrudnienia, gdyż wyznaczenie w studium obszarów do zmiany przeznaczenia, ma charakter wskazania potencjalnych obszarów przewidzianych pod urbanizację. Gmina zazwyczaj nie posiada środków dla stworzenia warunków do rozwoju zabudowy dla całego obszaru, czyli wyposażenia go w infrastrukturę techniczną. Wydaje się, że ustawa powinna stworzyć możliwość zagospodarowywania terenów dotychczas rolnych i leśnych etapowo, przez uchwalanie kolejnych planów miejscowych, w miarę możliwości rozwojowych gminy. W wyroku z 26.4.2005 r. (OSK 1436/04, Legalis) NSA przyjął, że nie zawsze plan miejscowy musi bezwzględnie spełniać wymóg art. 14 ust. 3. Sąd dopuścił tym samym możliwość etapowania planowania na takim obszarze (zob. red. prof. zw. dr hab. Z. Niewiadomski: Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, Wyd.C.H.Beck, rok wyd. 2011).

Naruszenie art. 16 ust. 1 u.o.p.i z.p. w związku z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie zastosowania skali map 1:2000 i 1:5000. Zastrzeżenie dotyczące nienormatywnej skali map jest bezzasadne. Plan został opracowany w skali 1:5000 dla terenów niezainwestowanych oraz w skali 1:2000 dla terenów zainwestowanych wsi, a więc w skalach dopuszczonych w ustawie o p.i z.p., w szczególności zgodnie z par. 16 ust. 1. W rozporządzeniu jest wprawdzie mowa, że plan sporządza się na mapie w skali 1:1000, ale w par. 6.1 dopuszcza się skalę 1:2000 „dla obszarów o znacznej powierzchni”. Zaskarżona uchwała dotyczyła przygotowania planu zagospodarowania przestrzennego dla 16 miejscowości. Razem powierzchnia objęta planem wynosiła 15.106,9307 ha, co stanowi 54,99% całości obszaru wiejskiego gminy Grodków, co z całą pewnością stanowi „obszar o znacznej powierzchni” uzasadniający zastosowanie innej skali. (por. red. prof. zw. dr hab. Z. Niewiadomski: Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, Wyd.C.H.Beck, rok wyd. 2011).

Ponadto na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut nie skorzystania przez organ przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – „mapki” stanowiącej załącznik do planu, z urzędowych kopii map zasadniczych czy też map katastralnych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, ponieważ mapy pozyskano poprzez zakup przez Urząd Miejski właściwych, aktualnych, podkładów z Powiatowego Ośrodka Geodezyjno- Kartograficznego w Brzegu.

Za bezzasadny należy również uznać zarzut naruszenia § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie, w jakim plan w sposób nieprecyzyjny (niezgodny z granicami określonymi w załączniku graficznym oraz poprzez odwołanie się do innego dokumentu) opisuje granice projektowanego planu. Zarzut należy uznać za niezrozumiały, ponieważ brak do niego podstawowego uzasadnienia, zwłaszcza że art. 2 ust. 1 tekstu uchwały zawiera precyzyjnie określone załączniki.

Naruszenie § 7 pkt 4 rozporządzenia w zakresie, w jakim rysunek nie zawiera oznaczenia granic administracyjnych oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu i różnych zasadach zagospodarowania także należy uznać za całkowicie bezzasadny i nieuzasadniony w treści skargi. Na rysunku planu (zał. nr 1 do uchwały) zostały określone granice opracowania mpzp, natomiast rysunki planów dla poszczególnych miejscowości posiadają granice zainwestowania urbanistycznego wsi, która w całości mieści się w granicy opracowania planu. Całość obrazuje załącznik nr 1. Linie rozgraniczające na rysunkach planu oraz w treści uchwały zostały zdefiniowane (par. 2 ust. 2 pkt 1).

Niezasadny jest również zarzut naruszenie § 9 pkt 1 ww. rozporządzenia w zakresie, w jakim w projekcie rysunku planu miejscowego zastosowano inne oznaczenia graficzne, barwne i literowe dotyczące przeznaczeniu terenów, aniżeli należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia, np. dla oznaczenia gruntów rolnych zgodnie z rozporządzeniem stosuje się oznaczenie "R" w planie zastosowano natomiast oznaczenie "R", "RU", "RM", ponadto, w planie zastosowano inne oznaczenia barw, aniżeli przewidziane w rozporządzeniu.

Podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, ale jednocześnie w zależności od specyfiki i zakresu ustaleń dotyczących przeznaczenia terenów oraz granic i linii regulacyjnych, dopuszcza się stosowanie na projekcie rysunku planu miejscowego uzupełniających i mieszanych oznaczeń barwnych i jednobarwnych oraz literowych i cyfrowych. Takie mieszane oznaczenia literowe zastosowane zostały dla terenów RU (tereny obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych, ogrodniczych) i RM (tereny zabudowy zagrodowej). Mieszane oznaczenia są powszechnie stosowane w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego dla wyznaczenia terenów o mieszanych funkcjach, np. mieszkaniowo-usługowych, przy czym funkcja mieszkaniowa nie jest wydzielona liniami rozgraniczającymi od funkcji usługowej,

podobnie jak w przedmiotowym planie tereny rolne nie są oddzielone liniami rozgraniczającymi od innych terenów w symbolach: RM, RU.

Naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 8 u.o.p.i z.p. w zw. z § 4 pkt 8 ww. rozporządzenia - w zakresie, w jakim plan nie zawiera obowiązkowych informacji dotyczących parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości należy uznać za nieuzasadniony, bowiem ustalenia te zawiera par. 13 uchwały. Uchwałę podjęto w 2006 roku a zatem przed nowelizacją ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 25 czerwca 2010 r., która zmieniła zakres obowiązkowy i wymogi projektu planu.

Skarżący zarzuca naruszenie § 9 pkt 2 rozporządzenia - w zakresie, w jakim w projekcie rysunku planu miejscowego zastosowano inne oznaczenia graficzne dotyczące granic i linii regulacyjnych oraz elementów zagospodarowania przestrzennego aniżeli określone w Polskiej Normie PN-B-OI027 7 dnia 11 lipca 2002 r., a to m.in. w zakresie oznaczenia granic obszaru objętego opracowaniem oraz linii rozgraniczających tereny o różnym sposobie użytkowania, przy czym nie wskazuje które granice i linie są niezgodne z normą, tym samym nie można odnieść się merytorycznie do stawianego zarzutu.

Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia § 10 pkt 1 rozporządzenia - w zakresie, w jakim materiały planistyczne, sporządzone na potrzeby projektu planu miejscowego, nie były aktualne na dzień przekazania tego projektu do opiniowania i uzgodnienia, który nie został sprecyzowany w uzasadnieniu skargi, a zatem nie można określić dlaczego Skarżący uznał projekt planu za nieaktualny i odnieść się merytorycznie do tego zarzutu. W ocenie organu materiały planistyczne były aktualne na dzień rozpoczęcia opiniowania i uzgadniania.

Zarzut naruszenie art. 15 ust. 1 u.o.p.i z.p. w zw. z art. 14 ust. 8 u.o.p.i z.p. w zw. z uchwałą Sejmiku Województwa Opolskiego nr XLV1Jl/505/2010 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla województwa opolskiego - w zakresie, w jakim w/w plan zakazuje lokalizowania elektrowni w określonych odległościach należy uznać za całkowicie chybiony, trudno było w 2006 roku, w momencie podejmowania uchwały, przewidzieć, że Sejmik sformułuje wymagania w zakresie lokalizacji elektrowni w roku 2010. Ustalenia w/w planu województwa nie mają charakteru nadrzędnego w stosunku do planów już obowiązujących w momencie jego uchwalania.

Naruszenie art. 17 pkt 5 w zw. z art. 37 ust. 11 u.o.p.i z.p. w zakresie, w jakim prognoza skutków finansowych uchwalenia planu winna być sporządzona przez osobę będącą rzeczoznawcą majątkowym jest zarzutem nieuzasadnionym, bowiem nie ma określonych wprost w przepisach wymogów, że w/w prognozę winien wykonać rzeczoznawca majątkowy.

Naruszenie art. 61 ust. 1 pkt 4 u.o.p.i z.p. w zw. z art. 17 pkt 6c u.o.p.i z.p. w zakresie, w

jakim Organ nie uzyskał zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne informuję, że zarzut dotyczący pominięcia normatywnego wymogu uzyskania decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi jest bezzasadny, ponieważ w ramach dopuszczenia na funkcji R lokalizacji elektrowni wiatrowej, odwołano się do zgodności lokalizacji z przepisami szczególnymi. Takim przepisem szczególnym jest m.in. ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Czyli ewentualna realizacja możliwa będzie jedynie wtedy, kiedy nie dojdzie do przekroczenia normatywnych powierzchni wskazanych w ustawie na cele nierolnicze i nieleśne. Jeżeli natomiast doszłoby, w ramach realizacji elektrowni wiatrowej, do ingerencji w rolniczą przestrzeń produkcyjną, to tym samym „przepisy szczególne” (w tym przypadku ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych) zostałyby naruszone.

Należy tutaj podkreślić, że wieże elektrowni wiatrowych stanowią specyficzne obiekty budowlane i elementy infrastruktury elektroenergetycznej, które mogą być lokalizowane niemal wyłącznie w obrębie gruntów rolnych i jednocześnie umożliwiają zachowanie funkcji rolnej terenów zlokalizowanych wokół wież. Farmy wiatrowe są specyficznymi inwestycjami, składającymi się z pojedynczych budowli, jakie stanowią maszty elektrowni wiatrowych, na których zamontowane jest urządzenie służące do produkcji energii – turbina oraz połączone podziemnymi liniami elektroenergetycznymi w jeden system. Budowle te jednocześnie pozwalają na prowadzenie upraw rolnych na terenach zlokalizowanych wokół nich, stąd w planie została ustalona rolnicza funkcja terenów, w obrębie których możliwe jest posadowienie masztów elektrowni. Jako argument przemawiający za prawidłowością przyjęcia takiego rozwiązania w planie miejscowym można wskazać powoływany już wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu (II SA/Op 520/08 z dnia 22 października 2009 r.).

Wskazać również należy, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Departament Gospodarki Ziemią w piśmie z dnia 11 czerwca 2008 r. (GZ.tr.022-41/08) przedstawiło stanowisko zgodnie z którym: „W projektowanych fermach wiatrakowych, przestrzeń pomiędzy wiatrakami i drogami dojazdowymi do nich, które są usytuowane w znacznych odległościach od siebie będzie wykorzystywana rolniczo i w związku z tym grunty te nie wymagają zmiany przeznaczenia.

Jeśli zatem zwarta powierzchnia użytków rolnych przewidzianych do przeznaczenia na cele nierolnicze pod poszczególne wiatraki i drogi dojazdowe nie przekracza powierzchni granicznych określonych w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych, a więc 0,50 ha w przypadku gruntów I-III klasy lub 1 ha – w przypadku gruntów klasy IV, w związku z tym nie zachodzą przesłanki do występowania do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi lub Marszałka

Województwa o wyrażenie zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych, gdyż decyduje o tym jedynie Rada Gminy”.

Dodatkowy argument takiej wykładni stanowi uzasadnienie wyroku II OSK 738/08 z dnia 27 czerwca 2008 r., w którym Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że: Kryterium obszarowe zawarte w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych dotyczy jedynie obszaru, który ma zmienić swoje przeznaczenie z gruntu rolnego i leśnego na grunt przeznaczony na inne cele. Zatem kryterium obszarowe 0,5 ha odnosi się jedynie do działki, która ma zmienić swoje przeznaczenie bez wliczania w to obszaru, z którego została uprzednio wydzielona (...).

Za powyższą wykładnią przemawia również stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. akt II OSK 94/12, zgodnie z którym w sprawie dotyczącej uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w związku z przeznaczaniem gruntów rolnych na zespół elektrowni wiatrowych (farmę wiatrową), „zwarty obszar”, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, to obszar złożony z elementów znajdujących się blisko jeden obok drugiego, skupiony i nie rozczłonkowany, a nie suma wszystkich obszarów przeznaczonych na tę inwestycję, bez względu na ich wzajemne położenie.

Ponadto w planie nie określono konkretnych lokalizacji masztów (wież). Przy czym wprowadzony w tekście planu warunek obliguje do takiego usytuowania wież elektrowni wiatrowych, aby „zwarty obszar projektowany”, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych zajęty pod wieże i drogi montażowe nie przekraczał 0,5 ha dla gruntów rolnych klasy I-III. Pozostała przestrzeń znajdująca się wokół turbiny nadal będzie wykorzystywana w produkcji rolnej.

Należy zaznaczyć, że w powszechnie obowiązujących przepisach prawa brak jest definicji zwartego obszaru przeznaczonego na cele nierolnicze. Stąd należy uznać, że zarzut nie uzyskania zgody MRiRW na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze jest chybiony i niezgodny ze stanem faktycznym i prawnym.

W art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych posłużono się zwrotem „zwartego obszaru”, więc musi on być interpretowany z uwzględnieniem jego językowego znaczenia. Zabronione jest bowiem dokonywanie wykładni w ten sposób, że niektóre normy prawne stają się zbędne. Jeśli zatem w omawianym przepisie wskazano, że konieczność uzyskania zgody występuje tylko wówczas, gdy wyłączany obszar ma charakter „zwarty”, to w żadnym razie nie można rozciągać tego obowiązku na inne stany faktyczne w drodze interpretacji. W takim przypadku określenie zwarty byłoby zbędne. Dlatego też należy uznać,

że o „zwartym obszarze” gruntów będziemy mogli mówić tylko wówczas, gdy będą one do siebie przylegały. Równocześnie należy wskazać, że jeżeli w granicach opracowywanego mpzp wyznaczono wiele terenów przewidzianych na cele nierolnicze, przy czym powierzchnia każdego z nich nie przekracza kryterium obszarowego, to nie zachodzi obowiązek wystąpienia do Ministerstwa Rolnictwa o wyrażenie zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych położonych na obszarach stanowiących użytki rolne klas I-III, nawet jeśli łączna powierzchnia gruntów tych klas przekracza 0,5 ha. W takim przypadku nie będzie spełniona przesłanka „zwartości” wskazana jako warunek konieczny uzyskania zgody Ministerstwa Rolnictwa na zmianę przeznaczenia.

Potwierdzeniem takiego rozumienia zwrotu „zwały obszar projektowany do przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne” jest przytaczany już wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 kwietnia 2012 r. o sygn. akt II OSK 94/12, w którym wskazano, że: Naczelny Sąd Administracyjny nie dostrzega zatem istotnych powodów, aby w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w związku z przeznaczaniem gruntów rolnych na zespół elektrowni wiatrowych (farmę wiatrową) odejść od literalnego rozumienia zwrotu „zwały obszar”, użytego w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Wobec tego w sprawie dotyczącej uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w związku z przeznaczaniem gruntów rolnych na zespół elektrowni wiatrowych (farmę wiatrową) „zwały obszar”, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, to obszar złożony z elementów znajdujących się blisko jeden obok drugiego, skupiony i nie rozczłonkowany, a nie suma wszystkich obszarów przeznaczonych na tę inwestycję, bez względu na ich wzajemne położenie.

Za chybione należy również uznać naruszenie art. 41 ust. 2 „ustawy o ochronie środowiska” (obecny art. 51 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko). Na etapie opracowania w/w planu miejscowego nie była planowana budowa elektrowni wiatrowych. Prognoza oddziaływania na środowisko była poddana wymogom wynikającym z właściwych przepisów, m.in. została zaopiniowana i uzgodniona przez właściwe organy, a także wyłożona do publicznego wglądu. Można było na etapie jej wyłożenia do publicznego wglądu składać do niej uwagi. Ponieważ takich uwag nie wniesiono można było skutecznie zakończyć procedurę opracowania mpzp.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 1 ust. 2 pkt 7 u.o.p.i z.p., w zw. art. 6 ust. 2 pkt. 2 u.o.p.i z.p., w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji - w zakresie, w jakim

Organ naruszył konstytucyjne prawo własności Skarżącego w zakresie, w jakim Skarżący narażony został poprzez wprowadzony plan na negatywne oddziaływanie ze strony mającej być nieopodal posadowionej elektrowni wiatrowej oraz na obniżenie wartości stanowiącej jego własność nieruchomości. Skarżący (Pan Wojciech Osadczyk) nie skorzystał z przysługującego mu prawa do partycypacji w tworzeniu prawa miejscowego, nie zapoznał się z projektem planu i nie złożył uwagi w sprawie opracowywanego projektu planu.

Dowodzi to, że Pan Wojciech Osadczyk na żadnym etapie procedury opracowania w/w planu, czyli ani na etapie składania wniosków do planu, ani na etapie jego wyłożenia do publicznego wglądu nie złożył żadnego pisma, nie wyraził w żaden sposób woli kwestionowania ustaleń planu. Terminy wyłożenia i składania uwag do planu określono poprzez ogłoszenie w gazecie i obwieszczenia w Urzędzie Miejskim w Grodkowie oraz w miejscowościach objętych planem. W dniu 18 sierpnia 2006 r. odbyła się dyskusja publiczna nad rozwiązaniami przyjętymi w planie. Burmistrz Grodkowa rozpatrywał złożone do planu uwagi i po ich analizie skierował projekt do uchwalenia przez Radę Miejską w Grodkowie.

Naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 5 u.o.p.i z.p., w zw. z Dyrektywą 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącą się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz. U. UE L. 02.189.12) - poprzez nie respektowanie powołanych przepisów prawa, nakazujących uwzględnienie wymagań ochrony zdrowia mieszkańców miejscowości, co jest spowodowane dopuszczeniem do niezgodnej z prawem dowolności w ustaleniach planistycznych obiektów energetyki wiatrowej. Zarzut ten jest niezrozumiały, ponieważ w momencie uchwalania w/w planu nie była planowana lokalizacja ani budowa jakichkolwiek elektrowni wiatrowych, a zatem ocena poziomu hałasu była niemożliwa do przeprowadzenia, podobnie jak nie można odnieść się do zarzutu dowolności w ustawieniu masztów wiatraków, których nie ma.

Ponadto wskazać należy, iż skarga zawiera szeroki wywód w zakresie negatywnego oddziaływania farm wiatrowych na zdrowie ludzi i środowisko, przy czym informacje te nie mają żadnego znaczenia dla przedmiotowej skargi, bowiem w momencie uchwalania planu nie była planowana lokalizacja jakiegokolwiek elektrowni wiatrowej i do momentu złożenia skargi żadna elektrownia nie powstała. Ponadto postawienie elektrowni wiatrowych poprzedza długa i złożona procedura wynikająca m.in. z ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Powyższe wyjaśnienia uzasadniają stanowisko Rady Miejskiej w Grodkowie i przemawiają przeciwko uwzględnieniu skargi. Wobec tego wniosek o oddalenie skargi jest w pełni uzasadniony.

W załączeniu:

1. Skarga
2. Odpowiedź na skargę – 2 egz.
3. Akta sprawy

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a